

Position, hvor den ikke hører hjemme, og bør høre ind under en anden; det er det Spørgsmaal, jeg lover at henlede Omærfomheden paa, og som jeg ikke tvivler paa, vil blive taget under Overvejelse. Administrationens Besøjselse til at træffe Foranstaltninger i den Retning, hvis Administration ser paa det paa samme Maade, som det ærede Medlem gør, er for mig utvivlsom.

F. Pedersen: Jeg vil dertil blot bemærke, at Administrationens Opsættelse af det Spørgsmaal foreligger i Toldlovforlaget. Derksom Administrationen forudsatte, at der ikke behøvedes Toldsatser for Margarine, idet man kunde indføre det ved Ombytningen af Positionerne, vilde Regeringen formodentlig ikke have forelagt Forslag om det i Toldloven.

Da ikke flere begærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmig med 48 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget er saaledes færdigt fra Rigsdagen og bliver nu at stille Concejlspræsidiat.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Skolelærernes Enteforsørgelsespligt og om Bonusudbetaling af Skolefondene til Skolelærere og Lærere renter.

(Lovforslaget findes i Tillæg C.)

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (S. Scavenius): Da den bekendte Bonuslov for nogle Aar siden var gaaet igennem, fremkom ganske naturlig det Spørgsmaal for Ministeriet, om det ikke vilde være billigt, ja endogsaa retfærdigt at tildele de Skolelærere og Skolelærere renter, som ere forsikrede i Skolefondene, en lignende Bonus. Som bekendt skulle de Skolelærere, som ikke kunne blive forsikrede i Livrenteanstalten, i Henhold til Loven af 1856 forsikres i Skolefondene. Nu er jo Forholdet det, at alle andre Embedsmænd her i Landet,

uden Hensyn til, om de ere sunde eller syge, om deres Liv efter almindelige Regler kunne forsikres i Livrenteanstalten eller ikke, alligevel ere berettigede og tillige forpligtede til at forsikre deres Enter i Livrenteanstalten, og alle disse Embedsmænd, altsaa ligeegyldig, om de havde været friske og sunde eller svagelige, da de bleve forsikrede, fik Bonus, altsaa uden Hensyn til, om de af dem tegnede Forsikringer i Virkeligheden vare rationelle efter Livrenteanstaltens Regler og Tariffer. Derfor forekom det Ministeriet, at den Klasse af Embedsmænd, som de svagelige Skolelærere udgør, burde ikke stilles anderledes eller værre end de andre svagelige Embedsmænd. Regeringen mente da, at det vilde være det første Skridt for den at gøre at henvende sig til Skoleraadene og spørge dem, om de ikke med Ministeriet fandt det naturligt og billigt, at der blev udbetalt vedkommende en saadan Bonus. Man fandt det saa meget mere billigt, som Loven af 1856 bruger meget bestemte Udtryk om Skolefondenes Forpligtelse overfor de vedkommende Skolelærere, idet der nemlig staar: „Derjom en Lærer paa Grund af sin Helbredstilstand ej kan erhverve sin Hustru nogen Livrente i Livrente- og Forsørgelsesanstalten, da indtræder Skolefondene ganske i Livrente- og Forsørgelsesanstaltens Sted“. Nu blev der ved Lov paalagt Livrenteanstalten, hvad den ikke ifølge den Lov, som stiftede den, var forpligtet til, at udbetale til sine Interessenter en vis Bonus. Det vilde derfor, synes det mig, ikke være en urimelig Fordring at stille til Skolefondene, at de ogsaa i dette Forhold bleve stillede ganske lige med Livrenteanstalten, og jeg skal nærmere udvise, hvor naturligt dette endogsaa er. Da man bestemte at udbetale Livrenteanstaltens Interessenter en vis Bonus, havde det været paa Tale ikke at udbetale den Bonus, men at nedsætte Tariffen. Naar det havde viist sig, at Livrenteanstaltens Tariffer under de daværende Forhold havde været noget for høje, saaledes at der var opsamlet en større Kapital end nødvendigt, kunde man raade Bod paa den paa en vis Maade begaaede Uretfærdighed mod Interessenterne ad to Veje. Enten kunde man gaa den Vej, som man gif, og som viist i og for sig var den fornuftigste, at udbetale en vis Bonus, men man kunde ogsaa, hvad der længe var under Overvejelse, nedsætte Tariffen. Var man gaaet denne anden Vej, følger det af sig selv og af tydelige og bestemte Udtryk i Loven af 1856, at med det samme maatte Skolefondene have nedsat deres Tarif, derom er der ingen Tvivl. Var man altsaa gaaet den Vej af